

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

associazione di diritto pontificio civilmente riconosciuta

Uffici: Via De Notaris, 50 - 20128 Milano - e-mail: clfrat@comunioneliberazione.org

Milanas, 2020 m. kovo 12 d.

Brangūs bičiuliai,

nors vyriausybė dar neišleido nurodymų dėl artėjančio balandžio mėnesio, iškilusi kritiška sanitarinė padėtis ir sunkumai, susiję su mūsų gestų organizavimu, mus verčia atšaukti visus šiuo metų laiku įprastus susitikimus: Brolijos rekolekcijas, rekolekcijas dirbantiesiems, moksleivių Tridienį, Didžiosios Savaitės susitikimus studentams, Kryžiaus kelius, balandžio 1-ąją numatytą transliuoti Bendruomenės mokyklą.

Nors toks sprendimas, priimtas dėl kritiškos padėties, nesunaikins šio klastingo koronaviruso, esančio tarp mūsų, ir nesumenkins jo išryškintos provokacijos, negalime nusigręžti į kitą pusę, tarsi tai mūsų neliestų. Norime to ar nenorime, tai – visų mūsų reikalas. Mums, kaip ir visiems, kyla tas pats klausimas: kaip žmogiškai išgyventi šią aplinkybę?

Tokiomis progomis, kurių Paslaptis mums nepagaili, galime dar aiškiau suvokti mus palietusios charizmos malonę ir patikrinti, ar ji mums padeda išgyventi tai, kas vyksta. „Vienintelė sąlyga nuolatos būti tikrai religiškiems yra nuolatos intensyviai išgyventi tikrovę“ („Religinis jausmas“, Tyto Alba, Vilnius, 2000, p. 150), kaip mums sakė kun. Giussani. Būtent toks religiškumo suvokimas leidžia mums atpažinti pašaukimą bet kokioje aplinkybėje. „Gyventi gyvenimą kaip pašaukimą reiškia siekti Slėpinio visose aplinkybėse, kurias Viešpats mums leidžia pereiti, atsakant į jas. [...] Pašaukimas – tai ėjimas į likimą, apkabinant visas aplinkybes, kurias likimas mums leidžia pereiti“ („Tikrovė ir jaunatvė. Iššūkis“ (it. *Realtà e giovinezza. La sfida*), Rizzoli, Milanas, 2018, p. 65). Kun. Giussani gerai suvokė, kokią svaiginančią poziciją tai įneša į gyvenimą: „Žmogus, racionalus žmogaus gyvenimas turėtų visiškai priklausyti nuo kiekvienos akimirkos, nuo kiekvieną akimirką laukiamo šio iš pažiūros tokio nepastovaus, tokio atsitiktinio ženklo, kuris yra aplinkybės, kuriomis nežinomas „viešpats“ stumia mane, ragina mane eiti savojo plano link. Pasakyti „taip“ kiekvienai akimirkai, nieko nematant, paprasčiausiai pasiduodant aplinkybių spaudimui. Tai – svaiginanti pozicija“ („Religinis jausmas, p.186).

Sunku rasti tinkamesnius žodžius išreikšti tą situaciją, kurioje atsiduriame, kai išties esame akistatoje su tuo, kas vyksta: svaiginantis priklausymas „nuo kiekvieną akimirką laukiamo šio iš pažiūros tokio nepastovaus, tokio atsitiktinio ženklo, kuris yra aplinkybės“. Ir vis dėlto tai – vienintelė racionali pozicija, nes būtent per tas aplinkybes Slėpinio, to „nežinomo „viešpaties“, esatis mus kalbina, kviečia žengti jo plano, gyvenimo išsipildymo link.

Tačiau „nekantraujantis protas nepripažįsta prisišliejimo prie vienintelio ženkle, per kurį galima sekti Nežinomybę. Šis ženklas yra toks blausus, toks tamsus, toks neskaidrus, toks iš pažiūros atsitiktinis, kokia yra aplinkybių seka: jautiesi tarsi visiškai priklausomas nuo upės, kurios srovė tave bloškia čia į vieną, čia į kitą pusę“ („Religinis jausmas“, p. 187). Šiomis savaitėmis kiekvienas turi galimybę pastebėti, kuri pozicija mummyse nugali: ar pasirengimas paklusti Slėpinio ženklui ir atliepti į tikrovės provokaciją, ar leisti blaškomiesiems bet kokių „sprendimų“, pasiūlymų, paaiškinimų, kad tik užsimirštume apie tą provokaciją ir išvengtume tos svaigančios pozicijos. Kiekvienas iš mūsų tuomet patikrins, ar „sprendimai“, kuriuose ieškome priebėgos, turi realų pamatą.

Kaip palaikyti vieni kitiems draugiją šioje padėtyje? Kokios draugijos mums išties reikia? Kaip dažnai ieškome atsakymų, ignoruodami įvykį, kuris mus palietė, laikydami jį vieta, kur ryšiai mus apsaugo nuo tikrovės smūgių, kur galime išvengti aplinkybių metamų iššūkių, o ne kur esame kviečiami juos išgyventi! Tačiau tokia draugija negali atsakyti: tokiomis akimirkomis kaip ši, kai poreikis gyventi tampa neišvengiamas ir galingas, tai tampa dar akivaizdžiau.

Vienas jaunas mano bičiulis baigė universitetą ir pradėjo naują gyvenimą, todėl nebesuitinkame taip dažnai kaip tada, kai mokėsi. Neseniai jis man dėl to padėjavo. Aš jam priminiau vieną Evangelijos ištrauką. Kartą mokiniai buvo valtyje su Jėzumi ir pastebėjo, kad pamiršo pasiimti duonos. Nepaisant to, kad jau dukart buvo matę didžiulius stebuklus, du duonos padauginimus, kokių istorijoje niekas nebuvo regėjęs, jie susipyko dėl to, kad pamiršo duoną. Pabrėžiau tam savo draugui, kad Jėzus buvo ten, su jais, valtyje! O jie burbėjo! Jų problema nebuvo tai, kad jie buvo vieni, nes Jėzus buvo su jais, tačiau jiems *tarsi Jo ten nebūtų*. Todėl ir pykosi, kad neturėjo duonos! Kad atskleistų tikrąją problemą, Jėzus nepadarė dar vieno stebuklo. Kam reikia dar vieno stebuklo po viso to, ką jie buvo regėję? Ką tuomet padarė Jėzus? Uždavė jiems tris klausimus. Pirmasis: „Kiek duonos liko po pirmo padauginimo?“. Tuomet: „Kiek liko po antrojo?“. Ir galiausiai: „Tai kaipgi vis dar nesuprantate?“ (plg. Mk 8,19-21). Kokią vertingą pagalbą Jėzus pasiūlo savo draugams, nenutylėdamas šių klausimų! Neprieda paaiškinimų, nepadarė kitų stebuklų, bet juos paragina prisiminti savo patirtį ir pasinaudoti protu, kad suvoktų, *ką* jie sutiko (kad su jais buvo „kepyklos viešpats“!). Dėmesio, jie to nebuvo supratę ne dėl to, kad buvo vieni ar kad neturėjo pakankamai informacijos, bet dėl to, kad tinkamai nepasinaudojo savo protu. Išties Jėzus, pasinaudodamas daugybe ženklų, kuriuos jie matė, įvairiose, net ir dramatiškose situacijose jiems atsiskleidė kaip išskirtinis atsakymas, kaip tai, kas pagaliau atsako į jų širdį, į žmogišką jų ir visų kitų poreikį, tačiau jie vis dar nebuvo atpažinę, kas Jis yra, tuo pažinimu, kuris vadinasi tikėjimas ir kuris „pražysta ant racionalios dinamikos kraštutinės ribos kaip malonės gėlė, prie kurios žmogus laisvai prisišlieja“ („Kurti pėdsakus pasaulio istorijoje“, leidimas lietuvių kalba, 2019, p. 35).

Jėzus pasinaudoja kiekviena aplinkybe, kad parodytų mokiniams Savo poziciją viso to, kas įvyksta, bet kokio nenumatyto, net ir skausmingo dalyko akivaizdoje, idant jie patirtų, kad Jo esatis, santykis su Juo – tikėjimas – atsako į gyvenimo poreikius. „Tikėjimo turinys – Dievas, tapęs žmogumi, Jėzus Kristus, miręs ir prisikėlęs – kuris iškyla susitikime, vadinasi viename istorijos taške, apima visus jo momentus bei aspektus, kurie tarsi sukuriu įnešami į tą

susitikimą ir turi būti vertinami iš jo atskaitos taško, pagal iš jo trykštančią meilę, pagal tai, kiek tai gali būti naudinga savajam likimui ir žmogaus likimui, kurį jis pasiūlo“ („Kurti pėdsakus pasaulio istorijoje“, p. 31). Jei įvykęs susitikimas netampa sukuriu, įtraukiančiu visus gyvenimo momentus ir aspektus, liksime sugluminti, užspeisti kampe bet kokio naujo nenumatyto įvykio.

Tokiu būdu, po kiekvienos aplinkybės, nuolat patirtyje išgyvenant netikėtą „naudą“, „įvykęs susitikimas dėl savo visa apimančios prigimties tampa laikui bėgant [pabrėžkime: laikui bėgant] tikra kiekvieno santykio forma, tikra mano žvilgsnio į gamtą, save patį, kitus žmones, daiktus, forma. Jeigu susitikimas yra visa apimantis, jis tampa santykių forma, o ne tik paprasčiausiai santykių terpe: jis neapsprendžia kokios nors draugijos kaip santykių vietos, bet tampa forma, kurios pagalba santykiai yra užmezgami ir išgyvenami“ („Kurti pėdsakus pasaulio istorijoje“, p. 31).

Pasiekus tokį klausimo lygmenį, pripažinimą, kad susitikimas yra visaapimantis, kad jis tampa tikra kiekvieno santykio forma, mums į pagalbą atskuba tikrosios „draugystės“, kurios mums liudija apie kelią, leidžiantį pilnai išgyventi tokią situaciją kaip ši. Tų draugysčių mes nesuplanuojame, jos tokios išskirtinės, nors ir visiems bendrose aplinkybėse, kad mus palieka be žado, tyloje. „Staiga buvau įmesta į tranšėją. Lyg bučiau kare. Mano kasdienybė darbe ir šeimoje pasikeitė per vieną dieną. Esu medikė, mama, žmona, bet turiu miegoti izoliuota nuo savo vyro, negaliu susitikti su savo vaikais jau dvi savaites, negaliu turėti tiesioginio ryšio su pacientais. Mane ir mano ligonius skiria kaukė, antveidis ir jų skafandras. Dažnai tai – senyvi žmonės, kurie šį momentą išgyvena vieniši. Jie bijo. Miršta vieni. O jų giminės, izoliuoti namuose, negali padėti savo artimajam, artimajai, ir sulaukia skambučio vidury nakties, kuriuo jiems pranešama apie giminaičio mirtį: mane ir juos skiria telefonas. Ką žmogiško aš, krikščionė, galiu dėl jų padaryti? Įeinu į skyrių, ieškau savo draugės slaugės šypsenos ar apkabinimo: šiuo izoliavimo momentu man reikia net ir fizinio bendrumo. Galiu apkabinti tik kolegas. Viso šito akivaizdoje mane palaiko Carrón laiškas laikraštyje „Corriere della Sera“ („Štai kaip per sunkumus išmokstame nugalėti baimę“, 2020 m. kovo 01 d., p. 32), kurį perskaitau kiekvieną dieną, nes man padeda sugrįžti į atvirą poziciją, klausti savęs, kas iš tiesų visa atlaiko. Esu kviečiama atpažinti tai, kas esminga, tikra. Niekur nedingsta ir bendruomenės mokykloje nueitas kelias. To įrodymas – augantis tikėjimas, jei pasinaudojame savo laisve tuomet, kai Paslaptis iš mūsų prašo visko. Tai – svaiginanti pozicija. Turime atsiduoti ir prisiimti šią riziką. Tikrumas, kuris palaiko mūsų gyvenimą, yra ryšys, o jam pasiekti reikalingas kelias. Aplinkybės mums duotos tam, kad vis labiau prie Jo prisilietume, Jis mus kviečia paslaptingu būdu. Tikėjimas – tai pasitikėjimas, kad esame Jo kviečiami. „Tik tuomet, kai esame užvaldyti pagrįstos vilties, galime išgyventi aplinkybes nuo jų nebėgdami“. Labiau nei bet kada esame kviečiami atsakyti Jam, kuris mus taip paslaptinai kviečia. Savo ligoniams ir jų giminėms galiu perduoti tokį tikrumą, ne vien suteikti medicininę pagalbą“.

Štai toks iššūkis skirtas kiekvienam iš mūsų. Šią akimirką, kai plinta tuštuma, Kristaus atpažinimas ir mūsų Jam ištartas „taip“, net jei būtume priversti gyventi izoliuoti, jau yra indėlis į kiekvieno žmogaus išgelbėjimą šiandien, svarbesnis nei mūsų pateisinamos pastangos palaikyti vieni kitiems draugiją, kurias įgyvendinant būtina paisyti leidimų. Nėra nieko skubesnio už tokią savimoneį.

FRATERNITÀ DI
COMUNIONE E LIBERAZIONE

Net jei negalėsime surengti Brolijos rekolekcijų, niekas mums nedraudžia toliau eiti savo keliu ir auginti tikrumą, tą „pagrįstą viltį“, kurios mums taip reikia, kad gyventume šiose aplinkybėse. Todėl siunčiu jums klausimą, kurį buvau sau iškėlęs, besiruošdamas rekolekcijoms, ir kuris niekad nebuvo aktualesnis: „**Kas mus išplėšia iš tuštumos?**“.

Visi pastebėjome, koks pernai buvo naudingas išsiųstas klausimas, kad būtume atidesni savo patirčiai. Šiomet tai dar svarbiau. Todėl visus norinčius kviečiu atsiųsti savo indėlį adresu comunicazionifrat@comunioneliberazione.org.

Paskui pažiūrėsime, kaip visiems pasinaudoti žingsniais, kuriuos žengsime ateinančiomis savaitėmis, ir kaip kuo adekvačiau atsakyti į iškilsiančius klausimus. Būkime atviri netikėtumui.

Tai – neregėtas ir dramatiškas laikotarpis. Kokią vertę gali įgauti visi mums brangūs gestai: Viešpaties Angelas ryte, vidurdienį ir vakare, Šv. Bernardo malda prieš miegą, kasdienis asmeninis ir šeimyninis Bendruomenės mokyklos skaitymas, *Veni Sancte Spiritus* sukalbėjimas vos nubudus ir kiekvieną akimirką, kai aplinkybės tampa tokios provokuojančios, kad turime šauktis Dvasios, norėdami atsilaikyti!

Prašau išgyventi artimo meilę, atkreipti dėmesį į aplink mus iškylančius poreikius, likdami šalia, kur tai galima, ir kuo geriau išnaudojant visas priemones, kurias šiais laikais mums siūlo technologijos.

Galiausiai, kaip kviečia popiežius Pranciškus, „nesiliaukime meldęsi už ligonius, medicinos darbuotojus ir visus žmones, kurie kenčia nuo šios epidemijos“.

Apkabinu kiekvieną iš jūsų per šią Gavėnią, kuri yra esminė mūsų atsivertimui į Kristų, nugalėjusį mirtį.

Lydėkime vieni kitus, leiskimės provokuojami šių laikų, kuriais gyvename, kad neprarastume galimybės, kurią Paslaptis paruošė mums!

Jūsų,

kun. Julián Carrón